

נתיסד ע"י ב"ק מרן רבינו הקודש זיעזעבי"א - בנשיאות ב"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

חידו"ת

ריז"ט שבועות

ביתתה ח' (א-ב)

הר"ר משה יוחנן קליין הי"ו
הר"ר שמואל אלטער בנעט הי"ו

ענין תיקון ליל שבועות יבואר על פי משל:

שאנן ורגוע, ישב לו האברך ולמד בשקידה עצומה, באין מחסור לצרכיו, היות שחותנו עתיר הנכסים הבטיח לו אחר חתונתו שיהא סמוך על שולחנו ויתן לו את כל אשר יחסר לו בכבוד ובריוח.

ויהי כמשלש חדשים אחר חתונתו דחק אותו חותנו בשאלה מדוע אין הוא עוסק במסחר, השיבו כי אינו יודע כיצד הם אופני המסחר, יעץ לו חותנו שילך להשוק להביט ולהתבונן במעשה הסוחרים וכמעשיהם יעשה גם הוא.

האברך התמים הלך להשוק וראה שסוחרים תולים בחלון אשר לפני חנותם דוגמאות שונים מהסחורה המצויות לקנות בחנותם, הלך גם הוא ושכר לו חנות קנה מעט דוגמאות ותלה אותם בחלון אשר לפני חנותו בעוד שבפנים החנות השאיר ריקם מכל סחורה.

כמובן שהקונים שבאו לחנותו יצאו כלעומת שנכנסו בידים ריקניות, מפני שלא הי' לו מאומה מה למכרם, וכשבא הדבר לחותנו קרא אותו ושאל אותו על כך, והשיב האברך בתום לבבו שעשה כשאר הסוחרים שבשוק ולו אין כסף ואין פדיון ולא הועיל לו כלום.

אז התחיל חותנו לצעוק עליו בלעג ואמר, שוטה שכמותך, הלא שאר הסוחרים החניות שלהם מלאות סחורות רבות מכל המינים, וכל הדוגמאות התלויות בחוץ אינם רק כדי להקל על הקונים שיוכלו לבחור בסחורה הדרושה להם, אבל אתה שחנותך ריק מכל וכל, מה תועלת יש לך בכל הדוגמאות התלויות בחוץ.

והנמשל מובן, שכן הוא באמירת ה"תיקון ליל שבועות" שמיוסד רק על דרך דוגמאות שיש בכל התורה כולה, דהיינו התחלת הפרשיות וסוף הפרשיות, על כן רק מי שהוא מלא בכל מכמני התורה בתורה נביאים וכתובים ובכל דרשות חז"ל, די לו בתחילות הפרשיות ובסופן שהן הדוגמאות להסחורה כולה הטמונה באוצרו, אבל מי שאין לו כל הסחורה התורה והחכמה, אין ביכולתו לצאת ידי חובה באמירת דוגמאות לבד.

אכן כידוע מדרך המסחר שאדם תולה דוגמאות בחנותו, אפי' אם עדיין לא הגיע לידו הסחורה המבוקשת, ולכל אשר דורש ומבקש מסחורה זו, הוא עונה בסבר פנים שעדיין לא הגיע לידו, אבל בעוד זמן מועט יוכל למלא את מבוקשם בסחורה המיוחלת.

אך מאידך גיסא הן הן הדברים אשר יבואו כמים קרים על נפש עייפה ומיואשת, שכל יאמר מה לי ולסדר התיקון ליל שבועות כאשר אין בידי מאומה, כי יקה למשל לנפשו מדרכי המסחר שיכול להציג דוגמאות, להראות שמקבל על עצמו למלא כריסו בכל התורה הקדושה אשר טוב סחרה מכל סחורה, ותורתו יבוא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו, ואע"פ שעדיין אין בידו ממסחורה זו, אעפ"כ מקבל על עצמו ביום קדוש ונשגב זו לקבל התורה מחדש ביתר שאת ויתר עוז.

* * *

כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל. פרש"י לבית יעקב אלו הנשים תאמר בלשון רכה, ותגיד לבני ישראל דברים קשים כגידין, וקשה דלא נאמר רק דיבור אחד הבטחות טובות והייתם לי סגולה מכל העמים וגו', ואי אפשר לומר שהיו עוד דיבורים שאין כתובים בפסוק דרשינו"ל פי' על אלה הדברים אשר תדבר אל כל ישראל לא פחות ולא יותר.

וי"ל דהצדיקים האמיתיים כל ימיהם בתשובה על הימים שעברו שלא השלימו את עצמם בעבודת השי"ת כראוי, וכל מה שרואים חסדי השי"ת ורב טובות שעושה עם עמו ישראל הם מתלהבים יותר בעבודת השי"ת ומתמרמרים ביותר על הימים שעברו שלא הכירו עוד את הבורא ית"ש כמו עכשיו וקצרו בעבודת השי"ת מכפי הראוי לעובדו.

והביא בסידורו של שבת מעשה בר' סעדי' גאון שפעם אחת בא אצלו אחד מתלמידיו פתאום בלילה, ומצא אותו שהי' מתגלגל בשלג, והי' התלמיד עומד משתומם ונחרד ונרתת, ואמר לו רבי רבי כלום ח"ו אתם צריכין לתשובה ביסורים וסיגופים גדולים כאלה, ואם הדרת כבודו שמעולם נשמר מכל לכלוך והרהור עבירה מסגף עצמו כך, מה נעשה עוד אנחנו איזובי קיר, מלאים פשעים ועונות מנעורינו, הלא לא יספיקו לנו כל מיני צער ויסורים בסיגופים גדולים מרים כמות, לפי ערך הדרת מעלת כבוד תורתו, שיהי' צריך לגילגול שלג, והשיב לו, תדע שמעולם לא עשיתי כזאת, כי ידעתי בנפשי שלא עברתי על עבירה כזו ח"ו שאהיה צריך לכל זה, ואך למדתי דרך הזה מבעל הבית אחד, שבאתי לבית מלוגו, ונתאכסנתי אצלו, והוא לא הי' מכיר בי אם אני בעל תורה או לו, וכבדני כערך הכבוד שעושין לכל אדם מהמוני עם בית ישראל, ואחר כך יצא הקול בעיר שאני באתי לשם, ונתאספו כל בני העיר אנשים ונשים וטף, ובאו כולם לכבודי, כדרך אנשי ישראל שכבוד תלמיד חכם יקר בעיניהם, וכלם מכבדין אותי ומספרין בשבחי, ומשמישין אותי למאוד, וכראות הבעה"ב שכן הוא, התחיל גם הוא אחר כך לכבדני בכבוד גדול ונורא מאוד, ולעשות לי כל מיני יקר וגדולה כפי השגת ידו ויותר, וכשרציתי לצאת משם לשום לדרך פעמי, וכל בני הקהילה עומדים ללווינו ויפול הבעל הבית לפני רגלי, ויבך ויתחנן לי לאמור ימחול נא כבוד תורתו לי עד כבודו, ואמרתי לו, הלא כל הכבוד הזה עשית לי מאשר הי' בידך ובכוחך לעשות, ומה היית יוכל לעשות עוד בכבודי, והשיבני אני מפייסו על השעה הראשונה שלא הייתי יודע במעלות גדולות אדוני מורי ורבי, ולא כבדתי בכבוד הראוי לכבודו הרמתה, רק כפי שמכבדין שאר אנשים, על זה אני נופל לפני רגלי אדוני מורי ורבי, ומבקש מלפניו, יסלח אדוני לעבדו על מעט הכבוד שעשיתי לו שלא ידעתי אז בגדולת אדוני מורי ורבי, ואלה הדברים נכנסו בתוך מעמקי לבי, אם בכבוד בשר ודם נפל לפני בבכי ובתחנונים שאסלח לו על העבר, מכל שכן וכל שכן בגדולת יוצר בראשית, שידעתי בטיב אשר עתה נתרבה הדעת וההכרה אצלי ביותר ויותר מאשר ידעתי מאז, ועתה גדל עבודתי ויראתי ואהבתי אליו ביתר שאת, לפי ערך גדולת ההכרה בו, ועל העבר אני מתחנן ומבקש מלפניו, ומסגף עצמי בסגופים האלה, שימחול לי על מיעוט עבודתי וקטנות יראתי ואהבתי בימים שעברו, כי מצער הוא מאד לפי ערך העבודה שראוי לעבדו בפחד ובאימה כאשר עתה אני מכיר בו, ולא זה בלבד שהוא בחינת הכלליות תשובה על העבר, אף גם בעזה"י בכל יום ויום אני מכיר יותר בגדולתו, לפי שכלי, ועבודה רבה נוספת אלי בכל עת ובכל יום אני מתחרט ועושה תשובה שלימה על יום אתמול כי יעבור במיעוט הכבוד הראוי לפי אשר ידעתי ביום זה, עכ"ל.

והשתא י"ל שהקב"ה אמר באמת רק דיבור אחד דברים טובים והייתם לי סגולה וגו', ולבני ישראל הבני עליה היו דברים קשים כגידין, כי בשמעם גודל החסד שיעשה השי"ת עמהם כשיקיימו את התורה התמרמרו מאוד על הימים שעברו שלא ידעו את גודל חסדו של השי"ת, ולא עבדו אותו כראוי, משא"כ לנשים ולהמון עם הפשוטים היו דברים אלו ממש לשון רכה, שהתענגו מאוד מההבטחות הטובות שהבטיח השי"ת לעמו.

כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זי"ע (דברי יואל)

ועתה אם שמוע תשמעו בקולי וגו' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל, גם לפרש דברי רש"י ל' אלה הדברים, לא פחות ולא יותר.

ונראה בהקדם לפרש מאמר הכתוב (תהלים סב, יב) אחת דיבר אלהים שתים זו שמעתי כי עוז לאלהים ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו. ויתבאר על פי מה דמתאמרא משמיה דהגה"ק מזהר"ש מבעלזא זי"ע על אמרם ז"ל (בבא קמא ט:): הידור מצוה עד שליש במצוה, וידוע שהקב"ה שומר משמרתה של תורה, ואיך הוא מקיים הידור מצוה עד שליש, אך אמרו חז"ל (סוכה נב.) אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, ומעתה אם האדם מקדש ומטהר עצמו ועושה שני שלישים מן המצוה, אז הקב"ה בטובו ובחסדו הגדול מסייע לו ועושה את השליש האחרון, ובזה הוא ית"ש מקיים הידור מצוה עד שליש, וזהו ג"כ ענין השמחה דל"ג בעומר, דכיון שכבר עברו שני שלישים מימי הספירה, בוודאי יגמור הקב"ה בעדינו השליש האחרון, ונחשב כאילו כבר נגמרו החמישים יום ומתחיל להתנוצץ אור חג השבועות, עכ"ד ודפח"ח.

וזה שאמר הכתוב אח"ת דיבר אלהים, היינו שליש אחד מן המצוה זה שייך להקב"ה שהוא משלימו בעד האדם, שתי"ם זו שמעתי, היינו בשני השלישים הראשונים צריך האדם להשתדל לעשותם בעצמו, כי עוז לאלהים, פי' לאחר שיעשה שני שלישים יזכה שישלים הקב"ה את השליש האחרון, אכן אף על פי שלא גמר האדם כל מעשה המצוה, מכל מקום ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, שמחסדו ית"ש מחשיב להאדם כאילו עשה כל השלשה החלקים בשלימות הראוי.

ובזה יתבאר מאמר הכתוב, ועתה אם שמו"ע תשמעו"ו בקולי, היינו שישמעו שני פעמים בשני השלישים הראשונים, אז ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, שהקב"ה ישלים עבורם את החלק השלישי, להעלותם במדריגה עליונה להיות עם קדוש, ועל זה סיים הכתוב ואמר אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל, ופרש"י לא פחות ולא יותר, היינו שאין לו לאדם לפחות משני השלישים הראשונים, ולא יותר, כי השי"ת משלים את השליש השלישי, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו.

* * *

איתא בגמרא ויתייצבו בתחתית ההר מכאן שכפה עליהם הר כגיגית ואמר להם אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם, ויש להקשות (א) מפני מה חייבים הם מיתה כשאינם רוצים לקבל את התורה, (ב) גם צ"ב הלשון "שם" תהא קבורתכם, והי' צריך לומר "פה" תהא קבורתכם.

אך יש לומר על פי מה שאמרו חז"ל גוי ששבת חייב מיתה משום שמשתמש בשרביטו של מלך, אבל ישראל נקראים בנים למקום לכן יכולים הם להשתמש בשרביטו של מלך, ולכאורה לפי"ז איך קיבלו בני ישראל עליהם את השבת במרה שהיה קודם קבלת התורה, הרי אז עדיין היו בבחי' גוי ששבת, אכן י"ל שבזה שיקבלו את התורה במעמד הר סיני כבר יש להם מעכשיו דין בנים למקום ע"ש העתיד ולכן יכולים לשמור את השבת כבר מעכשיו.

ובכן שפיר יבואר דברי הגמרא שאמר הקב"ה לישראל אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו א"כ יוצא למפרע שיש לכם דין גוי וע"כ אתם חייבים מיתה מכח דין גוי ששבת, וזהו "שם" תהא קבורתכם, דהיינו מחמת השבת שניתנה לכם במרה שנאמר בו "שם שם" לו חוק ומשפט, מחמת זה תהא קבורתכם כי גוי ששבת חייב מיתה.

כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

כופר הכל פטור משבועות

הגאון החתם סופר זי"ע נזדמן פעם אל ביתו של אחד ממשכילי העיר פרעשבורג בערב חג השבועות, וראה את ביתו מעוטר בירק כמנהג ישראל.

לשנה אחרת שוב נזדמן לביתו של זה ולא מצא כל סימן ירק, וכשהעיר לבעל הבית על כך, החל הלה לועג ומלגלג על מנהגי ישראל בכלל, ועל המנהג לשטוח ירק בחג השבועות בפרט.

נענה החתם סופר ואמר לו: דומני כי סוף סוף הצדק אתך.

תמה הלה: הכיצד, גם רבינו מודה לדברי? השיבו החתם סופר:

כך אמרתי: אשתקד עדיין היית מודה במקצת, לכן היית חייב בשבועות (מלשון שבועה), לא כן השתא שהנך כבר כופר הכל, וכופר הכל פטור משבועות...

דרשה יפה לעצרת

הגה"ק הדברי חיים מצאנז זי"ע היה נוהג לדרוש בעניני עצרת ביום הראשון של חג השבועות לאחר תפילת מוסף בטרם קידש על היין.

פעם נזקק לכסף לצרכי צדקה, סיים את תפילתו, שלח להזמין את עשירי החסידים לחדרו, הושיבם ליד שולחנו, פתח ואמר: נוהג אני להשמיע דרשה לכבוד היום, עתה אשמיע את הדרשה: זקנתי, אין בכוחי להתפלפל הרבה, אגיד בקצרה, זקוק אני לכסף לצרכי צדקה, ולא אקדש על היין עד

שתספיקו לי ביניכם את הסכום שאני צריך.

וקם מהשולחן והשאיר את העשירים בינם לבין עצמם, הם נאלצו לחלק ביניהם את הסכום שביקש.

אחרי שהבטיחו, חזר רבי חיים כשפניו צוהלות, הפטיר ואמר: יפה דרשתי היום, כי כולכם הבנתם את הדרשה.

קבלה לעתיד

לפני קריאת עשרת הדברות בחג השבועות, צוה הרה"ק ר' מנחם מענדל מרימינוב למשמשו ר' הירש "משרת" שיכריז לפני קהל המתפללים כי כל מי שלא קיים את עשרת הדברות יצא מבית הכנסת.

נוכח שם הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ, ומרוב ענוותנותו היה הוא "הנחשון" הראשון שיצא מבית הכנסת, ואחריו יצא כל הקהל.

כשראה הרה"ק מרימינוב כי הוא נשאר ללא מנין, אמר למשרתו ר' הירש שיגיד לקהל כי מעתה ואילך יקבלו עליהם לקיים את עשרת הדברות. הקהל נענה לכך ורק אז נכנס הרה"ק מרימינוב וקרא את עשרת הדברות.

שירה אמיתי

רגיל היה הרה"ק רבי נחמן מברסלב לצאת בכל חג שבועות לפני התפילה לשדות הירק שמחוץ לעירו אומאן, כי מנהג היום בירק, ואמר אילו היה אדם זוכה לשמוע

ליכא כתובה דלא רמי בי' תיגרא

ביום ב' דיו"ט שבועות, קרא רבינו את 'סדר הכתובה' שיסד הרה"ק ר' ישראל נאג'ארא ז"ל, ופעם אחת כשהחסידיים דחפו אצלו, לשמוע את קריאת הכתובה, אמר רבינו בדרך צחות: "ליכא כתובה דלא רמי ביה תיגרא".

דוד המלך בא לביהמ"ד שלו

מזמן הייטב לב סיפר, שפעם אחת באמצע אמירת תהלים בליל כל נדרי נתעלף זקינו הק' מרן הישמח משה, ועבר זמן רב עד שבקושי הקיצוהו, ואמר שבאמצע תהלים בא דוד המלך לביהמ"ד שלו, ומפחד אימת מלכות נתעלף, זיע"א. (אלף כתב)

קפידתו של צדיק

כשיצא לאור הספה"ק "תולדות יעקב יוסף" מהרה"ק ר' יעקב יוסף מפולנאה, נסע בעצמו מעיר לעיר למכור את חיבורו, וקבע מחיר לספר: דרכמון זהב.

כשהגיע עם ספרו לבארדיטשוב, עיר מלאה חכמים וסופרים, והציע את ספרו למכירה, אך לא היו "קופצים" עליו, הצטער הרה"ק והקפיד על שאין מחשיבים את ספרו המלא חכמה ותורה של רבו הבעל שם טוב הק' זי"ע.

קפידתו עשתה רושם, ודליקה עצומה פרצה בבתייה של העיר.

הרה"ק ר' זאב וואלף מזיטאמיר זצ"ל בעל אור המאיר שמושביו היה בעיר זו, הרגיש

איך כל עשב ועשב אומר שירה להשי"ת היה זוכה אף הוא לומר שירה אמיתית.

בחג השבועות צריכים לחדש

חידושי תורה

סיפר אחד מזקני החסידים, שבהיותו בעיר אורשיווא בילדותו, שמע פעם במוצאי שבועות, שנכנסו שני אברכים אל מרן רבינו בעל דברי יואל ז"ל, לקבל ממנו ברכת פרידה, והכרת פניהם ענתה בהם שהם תלמידי חכמים ויראי שמים, שאל אותם רבם אם חידשו איזה חידושין דאורייתא בחג השבועות, ומחמת בושה לא ענו דבר, אמר להם רבם: שבחג השבועות צריכים לחדש חידושי תורה, שהרי יום זה הוא יום חתונתו ושמחת לבו, יום חיתונו של ישראל עם אביהם שבשמים, ועיקר תכלית הזווג הוא להקים תולדות, ועל כן יש לחדש ביום זה חידושי תורה שזהו ענין תולדות פירות ברוחניות, עכד"ק. (זמירות דברי יואל, ח"ב)

קריאת הכתובה מועיל ליראת שמים ולהצלחה

ביום ראשון דחג השבועות זמן מתן תורתנו, נהגו רבותינו הק' מרן הייטב לב ובניו אחריו נבג"מ, לקרות התנאים בין ישראל לאבינו שבשמים אשר יסודתו בהררי קודש הרה"ק רבי ישראל נאג'ארא זללה"ה מגורי האריז"ל, ווהכתובה קורין ביום השני (בחוץ לארץ, ובאר"י קורין אותו ג"כ ביום הראשון), ומועיל ליראת שמים ולהצלחה.

בשל מי הרעה הזאת, ומיד הגיע במרוצה אל הרה"ק רבי יעקב יוסף, וטען לפניו: מה הרעש הגדול הלזה, וההקפדה הרבה? גם רבון העולמים חיבר ספר נכבד וחשוב, אשר בלי ספק אינו גרוע ח"ו מספרך, אעפ"כ מצינו שחזר הקב"ה - המחבר בעצמו - עם הספר על כל אומה ולשון ולא רצו לקבלה, ובכל זאת לא איבד הקב"ה בשל כך את עולמו. נתפייסה דעתו של רבי יעקב יוסף, והדליקה נעצרה.

תיקון ליל שבועות

פע"א בליל שבועות כשערך הרה"ק מרוזין את שולחנו, הרהר חסיד אחד בלבבו: הלא מן הענין לומר עכשיו "תיקון ליל שבועות" ומה אני יושב כאן אצל השולחן.

הרגיש הרה"ק במחשבתו של החסיד, ואמר: הראשי תיבות של "ת'ערוך ל'פני ש'ולחן" הוא כמו הראשי תיבות של "ת'יקון ל'יל ש'בועות", הרי שעריכת השולחן פועלת כמו התיקון.

התורה האחרונה

שמעתי מאבי הגאון מסעליש זצ"ל בעל נפש יהונתן שהיה תלמיד מובהק מהגה"ק בעל ייטב לב מסיגוט זי"ע והיה שם בחג השבועות האחרון לימי חייו עלי אדמות, ואמר אז תורה על הפסוק ויאמר משה אל ה' לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדותה בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו (שמות יט, כג) דהנה היו צדיקים שמיעטו

באמירת דברי תורה ברבים, והיו גם כאלו שלא אמרו כלל, מחמת החשש שיבואו לידי התנשאות וגאות, אך הדרך ישכון אור של אבותינו הק' שלא חששו לזה, והרבו באמירת דברי תורה ולא חששו שיגיעו להתנשאות, משום שידעו בנפשם שהם כמו הר סיני שאף שנתן עליו השי"ת את התורה לעם בני ישראל, מכל מקום לא נהיה יותר חשוב בעיני עצמו.

וז"ש ויאמר משה אל ה' לא יוכל העם לעלות, היינו שלא יגיעו לידי התנשאות וגיאאות, כי אל הר סיני, היינו שילמדו מהר סיני שלא החשיב את עצמו לכלום אף שקבלו ונתנו התורה עליו, ולכן כי אתה העדותה בנו לאמר, היינו שיכולים לומר דברי תורה ברבים בלא שום חשש.

וסיים הייטב לב זי"ע ואמר, אני מצוה לבני ולנכדי אחרי שיאמרו וילמדו לבני ישראל תורה, וזה היה התורה האחרון שבישר צדק בקהל רב לפי שהיה חלוש מאוד ומאז לא ערך עוד את שולחנותיו ברבים עד הסתלקותו ביום ו' אלול תרמ"ג זי"ע. (נפש יהונתן)

השפעות התורה

שמעתי מאדמו"ר [מרן בעל יטב לב זי"ע] רמז שם בוע"ז [בו עז], כי התורה נקרא עז, כי מתחילה היו שופטים אשר העם היו צריכים להדריכם, כי היו בלי תורה ויראה, ולא היו מתהלכים בדרך התורה שהם ישפוטו את העם על פי דת ושל התורה, רק על פי רצונם ושכלם על כן היה רעב, עד שריחם השי"ת על עמו והעצמיד עליהם

הקדושת יו"ט נקרא על שם החג

מִרְן הַקְדוּשָׁת יוֹם טוֹב זִי"ע נולד ביום ו' סיון תקצ"ו חג השבועות, וסיפר מִרְן רבינו בעל דברי יואל ז"ל שלכן נקרא שמו בישראל "יום טוב" על שם החג, ונכנס לבריתו של אברהם אבינו ע"ה, על ברכי זקינו הק' מִרְן הישמח משה ז"ל, נפטר לבית עולמו ביום כ"ט שבט שנת תרס"ד לפ"ק.

למושל את אבצן (שופטים יב, ח) זה בועז (עי' בבא בתרא צא.) שהיה מתהלך רק בדרך ה' ותורתו, וממילא הדריך גם את בני דורו בדרך התורה, ואז נתהווה שובע בעולם, כי בני ישראל יש להם כח כשהולכים בדרך וחוקי התורה ולא על פי שכלם, להשפיע שפע ברכה בכל העולמות. (שארית יעקב, לחג השבועות)

מתוך שיחת קודש של כ"ק מִרְן רבינו שליט"א עם כ"ק אדמו"ר מלעלוב בית שמש שליט"א

יום ג' פרשת משפטים תש"ע לפ"ק

רבינו: כ'האב געהערט אז דער תפארת שלמה איז געווען אין צאנז – ס'איז באקאנט אז ער איז געווען דארט שבועות, ווען ער איז ארויס געגאנגען האט ער געזאגט פאר זיין באגלייטער 'ביזסט א מביץ, און ער האט דערציילט אז ער האט שוין זייער שטארק געהאט השתוקקות צו זעהן דעם רבי ר' אלימלך און ער האט נישט זוכה געווען דערצו, יעצט זייענדיג ביים דברי חיים אין שטוב האט ער געזעהן דעם רבי ר' אלימלך, ער איז געווען שטארק פארקאכט אין ליעזנסק האט ער צום סוף זוכה געווען צו דעם.

ואגב, מאותו חג השבועות ששהה התפארת שלמה בצאנז, יסופר כי בערב יו"ט שבועות בא הרה"ק מצאנז להתפארת שלמה לבקרו באכסניו ודיברו יחד כאחד ואח"כ כשהלך הרה"ק מצאנז ממנו אמר התפ"ש לאנשיו "הראיתם דבר פלא הרה"ק מצאנז הוא עומד כבר מוכן ומזומן לקבלת התורה ואני עדיין לא התחלתי", וכאשר הלכו החסידים לחצר ביהמ"ד פגשו בהם חסידי צאנז ואמרו להם השמעתם מה שאמר הרה"ק מצאנז על הרב שלכם הלא אמר "ראו נא דבר נפלא כי הרב מראדאמסק עומד מוכן ומזומן לקבלת התורה ואני עדיין לא התחלתי", ונבהלו משמוע כי איך ב' הצדיקים אלו כל אחד תולה הגדלות בחבירו ושניהם נתנבאו בסגנון אחד ובלשון אחד.

האדמו"ר מלעלוב: מ'דערציילט אז אין צאנז האט מען מכבד געווען דעם תפארת שלמה צו דאווענען פאר'ן עמוד, און ער האט נישט געוואוסט אז ער דארף אוועק גיין ביי הלל, איז ער געבליבן דאווענען ביי הלל, צומארגנס איז א צווייטער צוגעגאנגען און פאר הלל איז ער אוועק פונעם עמוד, האט דער תפארת שלמה געהאט טענות פארוואס מ'האט איהם נישט געזאגט נעכטן אז ער זאל אוועק גיין, און האט געזאגט 'כ'האב טאקע געדארפט אוועק גיין, ווייל כ'האב געזעהן אז די פמליא של מעלה קומען אראפ, האב איך פארשטאנען אז זיי קומען נישט צו מיר, אלא מאי האב איך עס יא געדארפט אוועק געבן.

רבינו: אבער דער תפארת שלמה האט געזאגט אז ער האט געזעהן די פמליא של מעלה...